

מים זכים

דורשי רשומות אמרו 'אין מים אלא תורה'
שנאמר 'הוי כל צמא לכו למים' (ב"ק פב.)

פרשת יוגש

בתוך ל', אף שלא הכיר אותו חשיב ראייה, ואם יראה אותו אח"כ בתוך ל' ויכיר אותו אינו יכול לברך, עיי"ש.

- ב -

ומעתה י"ל דלפ"ז ה"ה נמי בנידו"ד, שי"ל שהשבטים לא יכלו לברך על יוסף בעת שנתוודע אליהם את ברכת 'מחיה המתים', כיון שהם כבר ראו את יוסף לפני כן ביום האתמול, והם הפסידו את הברכה כיון שלא עברו י"ב חודש בין הראיות, ואע"פ שבראייה הראשונה הם לא הכירוהו מ"מ לא אכפת לן בזה וכנ"ל.

אמנם יתכן לחלק בין הנידונים, - הדנה לגבי ברכת 'ברוך שחלקי לא נאמר שצריך שתהי' לו התפעלות בראיית החכם, וי"ל שהגדר בזה הוא שחז"ל תיקנו ברכה על **הראייה גרידא**, - ולכן אם למעשה ראה את החכם בתוך ל' יום, לא אכפת לן בזה שבראייה הראשונה אכתי לא ידע שהוא 'חכם', דמ"מ למעשה לא עברו ל' יום מראייתו הראשונה.

אמנם לגבי ברכת 'מחיה המתים' ושהחיינו על ראיית חבריו, הרי קיי"ל בשו"ע שזהו רק על חבריו שחביב עליו הרבה והוא **שמו בראייתו**, - וא"כ יש לדון ולומר, שאין הגדר שחז"ל תיקנו בזה ברכה על **הראייה גרידא** כשאר ברכות הראייה, אלא יש לדון שחז"ל תיקנו את הברכה על **השמחה שהוא שמו בראיית חבריו**.

וא"כ יש מקום לומר, שכיון שהברכה הינה על **השמחה**, א"כ יתכן שמה שהאחים ראו את יוסף ביום האתמול בעת שלא הכירוהו, לא ה"י זה נחשב כראייה לגבי זה שיפסידו מחמת כך את הברכה, **כיון שבברכת מחיה המתים ושהחיינו גדרי הברכה אינם קבועים על ראייה גרידא ודו"ק**, - ויל"פ עוד בזה אך אכמ"ל.

ויקם יעקב מבאר שבע וישאו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אתו: ויקחו את מקניהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרומה יעקב וכל זרעו אתו: ... ויאסר יוסף מרפבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה ויגרא אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד: (מו, ה-כט).

ופירש רש"י **ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד - אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף, ולא נישקו, ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע' עכ"ל**, - והנה ידועה ומפורסמת השאלה, **דלכא' צריך ביאור טובא, מדוע יוסף כן נפל באותה שעה על צוארי יעקב, ומדוע לא קרא אז ג"כ קר"ש כיעקב אביו.**

ובספר 'שי לתורה' (ח"ב עמ' קסח) הביא, שמרן הגר"ח מברסקי זצ"ל תירץ בזה, שיוסף קרא קר"ש קודם לכן, מייד

ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרומה: ... ויפל על צוארי בנימן אחיו ויבך ובנימן בכה על צואריו: וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו: (מה, ד-טו).

הנה יש לדון, האם כאשר יוסף נתוודע לשבטים, השבטים בירכו אז את ברכת 'מחיה המתים' על הראייה של יוסף, - וכדקיי"ל בשו"ע (או"ח סי' רכה, א) **וז"ל, 'הרואה את חבריו לאחר שלושים יום ואמר שהחיינו, ואחר שנים עשר חודש מברך מחיה המתים, והוא שחביב עליו הרבה ושמו בראייתו'**, - (וכאשר מברך 'מחיה המתים' אינו מברך 'שהחיינו', - משנ"ב שם סק"ד).

אוי"ד שהם לא יכלו לברך עליו אז מחיה המתים, כיון שהם כבר ראו את יוסף לפני כן ביום הקודם (והם ישבו וסעדו עימו אז יחד), וא"כ אולי הם הפסידו את הברכה, כיון שלא עברו י"ב חודש בין הראיות, (וגם שהחיינו אולי לא יכלו לברך, כיון שלא עברו ל' יום בין הראיות).

ואע"פ שביום האתמול הם לא ידעו שהוא יוסף, והם לא בירכו עליו אז 'מחיה המתים', אך מ"מ יש לדון שהם הפסידו את הברכה, ע"פ מה שצי"ד הבה"ל (סי' ריח, בד"ה במקום הזה) לגבי ברכת 'שעשה ניסים', שמי שלא בירך בראייה הראשונה, שוב אינו מברך בראייה השנייה אם אכתי לא עברו ל' יום, עיי"ש ואכמ"ל.

ומאידך יש מקום לדון, דכיון דבראייה שראו את יוסף ביום האתמול, הם לא ידעו שהוא יוסף אחיהם, א"כ אולי לענין ברכת מחיה המתים ושהחיינו, אין ראייתם שראו את יוסף ביום האתמול נחשבת כראייה לענין זה, שיפסידו מחמת כך את הברכה ולא יוכלו לברך בראייה השנייה, בעת שנודע להם שהוא יוסף אחיהם.

ויש לפלפל טובא בזה, וכדלהלן.

- א -

דהנה בספר הנפלא **'שער העין'** (עמ' רפז) כתב לדון, לגבי מי שראה חכם מחכמי ישראל, שהדן לברך עליו 'ברוך... שחלק מחכמתו ליראיו', - והרואה לא ידע שהאדם העומד לפניו הינו 'חכם' שצריך לברך עליו, ולכן הוא לא בירך עליו בראייתו הראשונה.

ולאחר כמה ימים נודע לו, שהאדם הנ"ל הינו חכם מחכמי ישראל, שצריך לברך עליו 'ברוך שחלקי', - וכעת בתוך ל' יום לראייה הראשונה הוא רואה אותו שוב, - האם יוכל לברך עליו כעת 'ברוך שחלקי', - אוי"ד דהוא הפסיד את הברכה מחמת הראייה הראשונה, ואע"פ שאז הוא לא ידע כלל שהעומד לפניו הינו 'חכם'.

וכתב ששמע ממרן הגר"ש אלישיב זצ"ל ולהבח"ח מרן הגר"ח קניבסקי שלט"א, שפשוט שמי שראה חכם וכדו'

אמנם מ"מ אכתי יש לשאול, שיעקב אבינו הי' צריך לחשוש, שעד שהוא יגיע למצרים כבר יעבור זמן קר"ש, וא"כ הוא יפסיד לגמרי את מצות קר"ש, וא"כ יש לשאול מדוע הוא לא קרא קר"ש בדרך, ואע"פ שזה יעקב אותו קצת מקיום המצוה לרדת למצרים, דמ"מ יקרא קר"ש בכדי שלא יפסיד לבסוף את מצות קר"ש לגמרי.

[ואע"פ שבמצות קר"ש הוא לא נצטווה, ולרדת למצרים הוא כן נצטווה, אך מ"מ הוא לא הי' חייב לקיים את המצוה לרדת למצרים במהירות האפשרית, כיון שזריון מקדימין אינו חיוב גמור, ודו"ק].

וע"ז י"ל את דברי מרן הגר"ח מבריסק זצ"ל, שיעקב אבינו לא חשש לזה, כיון שבעצם העוסק במצוה פטור מהמצוה, - והוא לא יכל לקיים את ב' המצוות 'כאחת', כיון שמצות קר"ש הייתה מעכבת אותו מעט מהמצוה לרדת למצרים וכנ"ל, - ואמנם זה ודאי שיעקב אבינו הי' קורא קר"ש כבר בדרך, אילו זה לא הי' מעכב אותו מהמצוה לרדת למצרים, ודו"ק.

[ואמנם באמת יש לדון, לפי מה שקיי"ל ברמ"א הנ"ל, שמי שעוסק במצוה ויכול לקיים את ב' המצוות כאחת בלא טורח, אזי צריך לקיים את ב' המצוות וכנ"ל, - מה הדין בכה"ג שאם יקיים את ב' המצוות, אזי קיום המצוה הראשונה יתעכב מעט, האם זה נחשב שיכול לקיים את ב' המצוות כאחת, או"ד דאין זה נחשב שיכול לקיימן כאחת, - ויש לדון בזה בכמה דוכתי, דיתכן באמת דזה כן נחשב 'כאחת' ואע"פ שיהי' עיכוב קטן למצוה הראשונה, אך אכמ"ל].

אמנם אכתי יש להקשות על כל המהלך הנ"ל, שבמשנ"ב (סי' סג, י) מבואר שמי שיושב בקרון או בספינה, אינו צריך לעצור בפסוק ראשון של קר"ש, וא"כ יש לשאול על המהלך הנ"ל, מדוע יעקב הי' צריך לעצור בדרכו למצרים בשביל לקרוא קר"ש, והרי לכאוי' הוא ישב בעגלה ששלח לו יוסף, והוא יכל לקרוא קר"ש בדרכו בלא לעצור, וא"כ הוא יכל לקיים את ב' המצוות כאחת.

אכן יעו"י במדרש הגדול (מו, ה) שדייק מלשון המקרא, שהשבתים נשאו את יעקב אבינו על זרועותיהם, וכע"ז כתב ב'דעת זקנים' (מה, יט) שהם נשאוהו על כתפיהם עיי"ש (וכע"ז פירשו עוד מפרשים), - ולפי"ז י"ל שא"כ הי' דינו של יעקב בדרכו למצרים, כעין דינו של הרוכב על הבהמה, שיש אחרונים שס"ל, שאף כשאחר מנהיג את הבהמה, מ"מ הרוכב צריך לעמוד בפסוק ראשון, ובמשנ"ב (שם) כתב שנכון להחמיר בזה, - וא"כ כל המהלך הנ"ל מבואר שפיר, ודו"ק ונפלא.

ניתן לזכות את הרבים ולהגדיל תורה ולהאדירה
ע"י הקלטת תגובות הערות והוספות
בקו 'מים זכים': 02-633-5850

כמו כן בקו זה ניתן להאזין
לתגובות שהתקבלו במערכת

המען לתגובות: יצחק זאב כגן
רח' נתיבות המשפט 81 מודיעין עילית
טל': 1515-271-55442 (תא קולי)
פקס: 02-655-0973 (מערכת נסיונית)
דוא"ל: A0527155442@GMAIL.COM

בתחילת זמן קר"ש, - אך יעקב אבינו שירד למצרים בציווה הקב"ה, הי' בדרכו למצרים בגדר 'עוסק במצוה' כיון שהליכתו הייתה במצות הקב"ה, וכיון שהעוסק במצוה פטור מהמצוה, לכן יעקב הי' פטור מקר"ש, עד שהגיע למצרים ונפגש עם יוסף.

ולכן ברגע שנפגש עם יוסף והסתיימה המצוה של ירידתו למצרים, מייד קרא יעקב אבינו קר"ש, כיון שאכתי לא קרא קודם לכן, - אך יוסף כבר קרא קר"ש קודם לכן מייד בתחילת זמנה, - ע"כ מהספר הנ"ל.

ולכאוי' צ"ע טובא בזה, וכדלהלן.

דלכאוי' צ"ע טובא בזה, דהא יעקב אבינו הרי לא נצטווה במצוות התורה, ומ"מ הקפיד לקיימן אע"פ שלא נצטווה בהן, - וא"כ צ"ע לדברי הגר"ח מבריסק הנ"ל, מדוע יעקב אבינו לא הזדרז לקרוא קר"ש מייד בתחילת זמנה עוד בזמן שהותו בדרך, והרי אע"פ בידו פטור של העוסק במצוה פטור מהמצוה, אך מ"מ יעקב אבינו הרי לא חיפש 'פטורים', והוא קיים את מצוות התורה אע"פ שלא נצטווה בהן, וא"כ אכתי צ"ע מדוע הוא לא קרא קר"ש מייד בתחילת זמנה.

ועו"י במשנ"ב (סי' ע, יח) שכתב בשם הפמ"ג, שמי שהי' עוסק במצוה שפטור מקר"ש, ובכל זאת קרא אז קר"ש, יצא בזה ידי"ח קר"ש (ולאחר שיגמור לעסוק במצוה, לא יצטרך לחזור ולקרוא שוב), - כיון שגם בזמן שהוא עוסק במצוה אחרת, ובעצם יש לו פטור מלקרוא קר"ש, מ"מ אין זה נחשב שבזמן הזה הוא אינו יבר חיובא' במצות קר"ש.

אלא באמת הוא יבר חיובא' בעצם במצות קר"ש, גם בזמן שיש לו פטור של העוסק במצוה עיי"ש, (והמשנ"ב כתב את הדין הנ"ל גם בעוד כמה דוכתי, ואכמ"ל), - וא"כ להנ"ל צ"ע טובא, מדוע יעקב לא קרא קר"ש מייד בתחילת זמנה, ואע"פ שהי' לו פטור של העוסק במצוה וכנ"ל.

וביותר צ"ע בזה, דהא קיי"ל ברמ"א (או"ח סי' לח, ח), שמי שעוסק במצוה ויכול לקיים את ב' המצוות כאחת בלא טורח, אזי צריך לקיים את ב' המצוות עיי"ש, - וא"כ צ"ע טובא בזה, דכיון דלכאוי' יעקב אבינו יכל לקיים את ב' המצוות כאחת בלא טורח (גם לרדת למצרים, וגם לקרוא קר"ש), א"כ להנ"ל עולה שיעקב אבינו הי' צריך לקרוא קר"ש בעודו בדרך, ואע"פ שהוא הי' עוסק במצוה שירד למצרים ע"פ ציווה ה'.

וא"כ שוב צ"ע טובא בזה, מה הביאור בדברי מרן הגר"ח מבריסק זצ"ל הנ"ל, שיעקב לא קרא קר"ש בדרך, מחמת שהוא הי' עוסק במצוה.

והנראה לומר בזה בס"ד, דהנה קיי"ל בשו"ע (או"ח סי' סג, ג) 'היה מהלך בדרך ורצה לקרות קר"ש, צריך לעמוד בפסוק ראשון', - (רוצה לומר, צריך להתעכב במקום אחד בפסוק ראשון, משנ"ב), - ומעתה י"ל, דכיון דהייתה ליעקב מצוה לרדת למצרים ע"פ ציווה ה', לכן מדין זריון מקדימין למצוות, יעקב לא רצה להתעכב בדרכו כלל, אלא הוא רצה לקיים את המצוה לרדת למצרים במהירות האפשרית.

וממילא מבואר שפיר, שיעקב אבינו לא רצה לקרוא קר"ש בדרך, כיון שבשביל לקרוא קר"ש בדרך, הוא הרי הי' צריך לעצור בדרכו בזמן קריאת הפסוק הראשון, וא"כ זה הי' מעכב אותו מלקיים את המצוה לרדת למצרים במהירות האפשרית.

ולכן יעקב אבינו העדיף לקיים קודם את הזריון מקדימין' במצוה שנצטווה בה לרדת למצרים, מאשר לקיים קודם את הזריון מקדימין' במצות קר"ש שלא נצטווה בה כלל, בזמן שזה הי' מעכב אותו בקיום המצוה שנצטווה בה.